

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2220	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου Κυριακὴ 1 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα γιὰ τὸν Χριστὸ

«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῦσαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ. 4,18-19 = Ἠσ. 61,1-2)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ. Εἶνε ἡ 1η τοῦ Σεπτεμβρίου, πού οἱ Χριστιανοί, ὅπως κάθε **πρωτομηνιά**, ζητοῦν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ διανύσουν τὸ μῆνα μὲ εὐλογία καὶ χωρὶς ἁμαρτία.

Ἀλλὰ εἶνε καὶ **πρωτοχρονιά**. –Ἐμεῖς, θὰ πῆτε, πρωτοχρονιά ἔχουμε τὴν 1η Ἰανουαρίου. Naί, ἀλλ' αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο· μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο ἀρχὴ τοῦ ἔτους εἶνε ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Στὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ἡμέρα αὐτὴ λέγεται **Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου**, πού σημαίνει πρωτοχρονιά.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ μᾶς διδάσκει τὴν **ἀξία πού ἔχει ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας**. Ἡ ζωὴ μας εἶνε ἀνεπανάληπτη· μιά φορὰ θὰ περάσουμε πάνω ἀπὸ τὸν πλανήτη αὐτὸν τῆς Γῆς, δὲν θὰ ἔχουμε ἄλλη εὐκαιρία, καὶ πρέπει τώρα νὰ κάνουμε **«ἔργα ἀξία τῆς μετανοίας»** (Πράξ. 26,20).

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε νὰ διαβάξεται τὸ **εὐαγγέλιο** πού ἀκούσαμε (βλ. Λουκ. 4,16-22). Ἔχει βαθεῖα νοήματα. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε μὲ λίγα λόγια.

Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴ Βηθλεεμ τῆς Ἰουδαίας. Γιὰ ἓνα διάστημα ὅμως ἐξῆσε ὡς πρόσφυγας. Λόγω τῆς ἀπειλῆς τοῦ Ἡρώδου ἀναγκάστηκε μὲ τὴν ἁγία του Μητέρα νὰ φύγη μακριά, στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ παρέμεινε ἕως ὅτου πέθανε ὁ Ἡρώδης. **Πρόσφυγας ὁ Κύριός μας!** Κι ἀφοῦ ἐκεῖνος ὑπῆρξε πρόσφυγας, εἶνε τιμὴ, ὄχι ὑποτιμητικὸ, νὰ λέγεται κανεὶς πρόσφυγας.

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὁ Χριστὸς δὲν ἔμεινε πιά στὴ Βηθλεεμ. Πῆγε στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ἓνα μικρὸ περιφρονημένο χωριὸ μὲ ἀγροίκους κατοίκους. Ἐξῆσε καὶ μεγάλωσε ἐκεῖ. Ἐργαζόταν πολλὰ χρόνια καὶ ἦταν γνωστὸς ὡς **μαραγκός**· κρατοῦσε στὰ ἄ-

γία του χέρια πριόνια καὶ σφυριά, ἔφτιαχνε ἔπιπλα, πόρτες καὶ παράθυρα. Ἔτσι ζοῦσε καὶ συντηροῦσε τὴν ἁγία του Μητέρα, τὴν ἀειπαρθενο Μαρία. Εἶνε λοιπὸν ὁ πρῶτος πρόσφυγας καὶ **ὁ πρῶτος ἐργάτης**.

Ἐνας ξένος ζωγράφος, Βιεννέζος, ἔκανε ἓνα πίνακα πού παριστάνει τὸ Χριστὸ νὰ ἐργάζεται ὡς **μαραγκός** στὸ ξυλουργεῖο τῆς Ναζαρέτ κοντὰ στὸν νομιζόμενο πατέρα του Ἰωσήφ. Αὐτὸς ὁ **πίνακας** θὰ ἀξίζε νὰ στολίζη τὰ γραφεῖα τῶν συντεχνιῶν τῶν ξυλουργῶν· νὰ ἔχουν τὸ Χριστὸ προστάτη καὶ ὑπερασπιστὴ. Σήμερα συμβαίνει, κάποιιοι ἀπὸ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργατικῶν σωματείων νὰ μὴν εἶνε ἐργάτες· συχνὰ οἱ λεγόμενοι ἐργατοπατέρες ἔχουν χέρια πιὸ μαλακὰ κι ἀπὸ τῶν γραφέων πού κάθονται στὰ γραφεῖα.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν, ἐπειδὴ τὰ περισσότερα χρόνια ἔμεινε στὴ Ναζαρέτ, ὠνομάστηκε **«Ναζωραῖος»** (Ματθ. 2,23). Ὑποτιμητικὸ παρωνύμιο - παρατσούκλι ἦταν αὐτό· ἐννοοῦσε, ὅτι εἶνε ἀπὸ ἓνα ἄσημο κουτσοχώρι. Καὶ ὁ προσδιορισμὸς αὐτὸς ἔμεινε. Κ' ἐπάνω στὸ σταυρὸ του αὐτὸ τὸ παρατσούκλι γράφτηκε· **«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»** (Ἰω. 19,19). Κ' ἐμεῖς λοιπὸν, ἂν τυχὸν ὑβριζώμεθα γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Κυρίου, ἐπειδὴ ἐμμένουμε στὴν ἐκτέλεσι τοῦ θεοῦ θελήματος, καὶ μᾶς βγάζουν διάφορα παρατσούκλια, ἄς παρηγορούμεθα, ἀφοῦ πρῶτος πού δέχθηκε τέτοια συμπεριφορὰ εἶνε **«ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς»** μας (Ἐβρ. 12,2).

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε τριάντα ἐτῶν, πῆγε στὸν Ἰορδάνη, βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὰ ρεῖθρα του, καὶ ἀκούστηκε τὸ οὐράνιο δι' ἀγγελμα· **«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα»** (Ματθ. 3,17). Κατόπιν βγήκε στὴν ἔρημο, ὅπου νίκησε τοὺς πειρασμοὺς

τοῦ σατανᾶ, καὶ τέλος ἦρθαν ἄγγελοι καὶ τὸν «*διηκόνουν*», τὸν ὑπηρετοῦσαν (Ματθ. 4,11).

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἔρημο, λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἐπισκέφθηκε τὸ χωριό του. Καὶ πῆγε – ποῦ· «*εἰς τὴν συναγωγὴν*» (Λουκ. 4,16). Ἡ **συναγωγή** (ἢ χάβρα) ἦταν ἓνα εἶδος ναοῦ, ποῦ συγκεντρώνονταν –καὶ μέχρι σήμερα συγκεντρώνονται– οἱ Ἑβραῖοι κάθε Σάββατο γιὰ τὴ λατρεία τους. Οἱ Τοῦρκοι πηγαίνουν κάθε Παρασκευὴ στὰ τζαμιά. Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πηγαίνουμε τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησίαν. Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ὁ Χριστὸς πῆγαινε στὴ συναγωγή. Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ καὶ οἱ χιλιασταὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶνε ἐναντίον τῶν ναῶν.

Στὴ συναγωγή ὁ Χριστὸς σηκώθηκε νὰ διαβάσῃ. Τοῦ ἔδωσαν τὸ βιβλίον, τὸ χειρόγραφο, **τοῦ προφήτου Ἡσαΐα**. Δὲν τὸ ἄνοιξε στὴν τύχη· πῆγε καὶ βρῆκε ἓνα συγκεκριμένο χωριὸ τῆς προφητείας, ποῦ ἔλεγε· «*Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν*» (Λουκ. 4,18-19 = Ἡσ. 61,1-2). Εἶνε ἓνα δύσκολο χωριό, ποῦ τὸ διάβασε καθαρὰ ὁ Χριστὸς. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα, λέει, μὲ καθιέρωσε καὶ μὲ ἔστειλε γιὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι στοὺς φτωχοὺς εἰδωλολάτρεις (φτωχοὺς σὲ πλοῦτο ἀληθείας) καὶ στοὺς τσακισμένους Ἑβραίους (τσακισμένους ἀπὸ τὴν ἄστοχη προσδοκία τους), γιὰ νὰ φέρω τὴν ἐλευθερίαν στοὺς αἰχμαλώτους καὶ νὰ δώσω τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς (εἰδωλολάτρεις καὶ Ἑβραίους, ἀλλὰ καὶ στοὺς νεκρούς), νὰ δώσω ἄφεςιν σ' αὐτοὺς ποῦ σκλάβωσε ἡ ἁμαρτία, νὰ ἐγκαινιάσω χρονικὴ περίοδο συνδιαλλαγῆς κατὰ τὴν ὁποία γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Κύριον ἢ μετάνοια. Αὐτὰ ἔλεγε τὸ ἱερὸ κείμενον.

Τὰ μάτια ὄλων μέσα στὴ συναγωγή ἦταν ἐπάνω του. **Περίμεναν νὰ δοῦν τί θὰ πῆ**. Ἦξεσαν ὅλοι, ὅτι σὲ σχολεῖαν δὲν πῆγε, γράμματα δὲν ἔμαθε. Αὐτὸς ὅμως εἶνε ἡ ἐνυπόστατος Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Τί εἶπε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ αὐτοῦ ὁ Χριστὸς;

Στὸ ῥητὸ αὐτὸ ζωγραφίζεται ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Καὶ ποιὸς δὲν εἶνε ἁμαρτωλός! Ἐδῶ λοιπὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ζωγραφίζει ζωηρὰ τὴν ψυχὴ τοῦ καθενός· στὸν καθρέφτη αὐτὸν βλέπουμε ὅλοι τὸν ἑαυτό μας. Ἄς δείχνουμε ἐξωτερικὰ εὐτυχησμένοι· **ἡ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας εἶνε μιὰ ἀθλιότης**, μιὰ δυστυχία. Ἔχει **φτώχεια**, ἡ ἁμαρτία κάνει τὸν ἄνθρωπο φτωχό. Ἀπόδειξις ὁ ἄσωτος υἱός· κληρονόμησε μεγάλη περιουσία, τὴ σπατάλησε ὅλη σὲ διασκεδάσεις, κα-

τήνησε χοιροβοσκός, καὶ τέλος προσπαθοῦσε νὰ ζήσει μὲ τὰ «*κεράτια*» (Λουκ. 15,16), τὰ ξυλοκέρατα ποῦ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Ἡ ἁμαρτία εἶνε ἀκόμη κατάστασι ἀσθενείας, **μελαγχολίας** μέχρι ἀπελπισίας. Ἔρχονται στιγμὲς ποῦ ὁ ἁμαρτωλὸς λέει· Ἀξίζει νὰ ζῶ; τί κοπιᾶζω; «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Ἡ ζωὴ του τέλος εἶνε μιὰ **σκλαβιά**, μέσα ἀπ' τὴν ὁποία βγαίνει ὁ πανανθρώπινος πόθος γιὰ λύτρωσι.

Πολλοὶ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ φέρουν νέα τάξι πραγμάτων· τελευταῖο πείραμα ἦταν ὁ κομμουνισμός, ποῦ εἶπε ὅτι θὰ δημιουργήσῃ ἓναν παράδεισο, ἀλλὰ παράδεισο χωρὶς Θεό. Γι' αὐτὸ ὅμως ἀπέτυχε καὶ ἀπογοήτευσε. Καὶ ὁποῖος ἄλλος τολμᾷ νὰ σχεδιάσῃ ἓνα νέο **κόσμο χωρὶς Θεό, χωρὶς Χριστό**, θὰ ἀποτύχῃ.

Ὁ προφητικὸς αὐτὸς λόγος, εἶπε τώρα στοὺς Ναζαρηνοὺς ὁ Χριστὸς, ἐκπληρώθηκε σήμερα μ' αὐτὰ ποῦ ἀκοῦτε. **Ἐγώ, δηλαδὴ, εἶμαι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο γράφθηκαν τὰ λόγια αὐτά**.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ναζαρηνοὶ τὸν θαύμασαν καὶ ὅλοι τους βεβαίωναν ὅτι τὰ λόγια του ἔχουν ὄντως θεῖα χάρι. Ἐν συνεχείᾳ ὅμως δὲν δέχτηκαν τὴν ἀλήθεια ποῦ τοὺς εἶπε. **Ἀντέδρασαν μάλιστα θυμωμένοι** ἐναντίον του· καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο σηκώθηκαν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τους, τὸν ὠδήγησαν σ' ἓνα γκρεμὸ μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ρίξουν κάτω! Ἀλλὰ ἐκεῖνος ξέφυγε ἀπὸ ἀνάμεσά τους καὶ πῆγε ἄλλου γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποστολὴν του (βλ. Λουκ. 4,29).

Ταιριάζει σήμερα, ἀγαπητοί μου, **τὸ ῥητὸ αὐτὸ στὴν ἀνθρωπότητα**. Παρὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν, αὐτὴ παλεῦει μέσα σὲ πνευματικὴ φτώχεια, μελαγχολία, τύφλωσι, σκλαβιά. Ὁ Γκαῖτε εἶπε· «Ἴδου ἐγώ, μὲ τόσα φῶτα, τυφλός, τυφλός ὅπως καὶ πρῶτα».

Ν' ἀπελπιστοῦμε; Ὁχι. Οὔτε νὰ ἐπαναλάβουμε τὸ λάθος τῶν Ναζαρηνῶν. Γιατὶ μέσ' στὴ σκοτεινὰ φάνηκε οὐράνιον τόξο, ἦρθε ὁ Χριστὸς καὶ κήρυξε «*ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν*», ἄνοιξε θύρα μετανόιας, ἔδωσε εὐκαιρία νὰ σωθοῦμε· ἀρκεῖ **νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε**. Γιατὶ ὅπου εἶνε ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ φεύγει τὸ ψέμα, ἡ σκλαβιά, ἡ ἀπελπισία, ἡ λύπη, ἡ ἀδικία, ἡ φτώχεια, τὸ μῖσος, καὶ ἔρχεται ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἐλπίδα, ἡ χαρὰ, ἡ εὐσπλαχνία, τὸ ἔλεος, ὁ πλοῦτος, ἡ ἀγάπη, ὁ παράδεισος.

Ἄν λοιπὸν βασιλεύῃ Ἐκεῖνος στὴν καρδίαν μας, ἄς διαθέσουμε «*τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν*» (θ. Λεῖτ.) γιὰ **ἔργα μετανόιας**. Καὶ τότε, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2221	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 8 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Αἷμα φάρμακο ψυχῆς!

«Καὶ καθὼς Μωυσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,14-15)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **μυστήρια** στὴ ζωὴ μας, ποὺ ζαλίζουν τὴ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπάρχουν μυστήρια **στὴ φύσι**, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ λύσουν οἱ ἐγκέφαλοι τῶν φυσικῶν. Τί εἶνε π.χ. ζωὴ; ἢ τί καίει ὁ ἥλιος ὥστε νὰ μᾶς φωτίζει καὶ νὰ μᾶς θερμαίνει;... Καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα δύσκολα γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες.

Ἐπάρχουν ὅμως μυστήρια καὶ **στὴν πνευματική σφαῖρα**, στὶς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Γιατί π.χ. ὁ Θεὸς ἐγένε ἀνθρώπος; ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεώς του; ἢ πῶς ἐνώθησαν στὸ πρόσωπό του ἡ θεία φύσις μετὴν ἀνθρώπινη φύσις;... Αὐτὰ εἶνε πραγματικότητες τὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό· τὶς δεχόμεθα μετὴν πίστι.

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς **γνωρίζει** ὅλα τὰ μυστήρια. Καὶ ὅταν ὁμιλεῖ σ' ἐμᾶς γιὰ τὰ οὐράνια μετὴν πεπερασμένη ἀνθρώπινη γλῶσσα, μᾶς **ἀποκαλύπτει** τόσα ὅσα μπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὁ δικός μας νοῦς. Αὐτὸ βλέπουμε καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ὁ Χριστὸς **συνομιλεῖ μετὸ Νικόδημο**, ἕναν ἄρχοντα τῶν Ἑβραίων ποὺ ἦρθε νύχτα νὰ τὸν συναντήσῃ γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἐπάνω σὲ τέτοια ζητήματα τῆς πίστεως. Γιατί ὁ Θεὸς θέλησε νὰ γίνῃ ἀνθρώπος; Στὸ ζήτημα αὐτὸ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔδωσε, ὅπως ἀκούσαμε, ἐξηγήσι μετὰ **ἕνα βοηθητικὸ παράδειγμα** ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀγαπητοί μου, ἐπὶ 400 χρόνια ζοῦσαν **σκλάβοι** κάτω ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, τοὺς **φαραῶ**. Ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα. Δούλευαν στὰ κτήματα καὶ σὲ ἄλλες ἐργασίες τῶν Αἰγυπτίων ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ· ἔχτιζαν παλάτια, μέγαρα καὶ τὶς περίφημες πυραμίδες. Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν τοὺς ἀγαποῦσαν· τοὺς ἄφηναν νὰ κατοικοῦν σὲ καλύβες, σὲ ἄθλιες συνθῆκες, τοὺς καταπίεζαν.

Ἐν τούτοις οἱ σκλάβοι αὐξάνονταν καὶ πληθαίνουν. Ἦταν ὅμως τόση ἡ μανία τοῦ φαραῶ ἐναντίον τους, ὥστε στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ τοὺς ξεκληρίσῃ· ἐβγαλε διαταγὴ, κάθε ἀρσενικὸ Ἑβραϊόπουλο ποὺ θὰ γεννιέται νὰ θανατώνεται! Ἐρχόταν πλέον τὸ τέλος τους· ἀνθρωπίνως ἦταν καταδικασμένοι σὲ ἀφανισμό.

Ἀλλὰ ἦρθε κάποτε ἡ ὥρα ποὺ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος προστατεῦει τὰ φτωχὰ καὶ ἀδύνατα παιδιὰ του, ἄρχισε νὰ τιμωρῇ τοὺς τυράννους. Γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἑβραῖους, ἔστειλε τὸ Μωυσεῖ καί, μετὰ διάφορα τιμωρητικὰ θαύματα ποὺ ἐγέναν, ὁ φαραῶ ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Ἀλυσίδες αἰῶνων ἔπεσαν! Χαρούμενοι οἱ Ἑβραῖοι **ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο**, ποὺ τὴν εἶχαν ποτίσει μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τὸ αἷμα τους. Ποῦ πήγαιναν; Ὁ Θεὸς τοὺς ὡδηγοῦσε γιὰ νὰ φτάσουν στὴν Παλαιστίνη, σὲ μιὰ χώρα ποὺ ἔρρεε μέλι καὶ γάλα (βλ. Ἐξ. 3,8,17 κ.ά.).

Πρὶν φτάσουν ὅμως ἐκεῖ, **ἔπρεπε νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ ἐρημο**. Ὅπως οἱ δικοὶ μας στρατιῶτες κατὰ τὴ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ἄλμυρὰ ἐρημο, ἔτσι καὶ οἱ Ἑβραῖοι τότε. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς δοκιμάσατε ὡς στρατιῶτες παρόμοιες καταστάσεις, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί βασανισμό ζῆ ὁ ὁδοιπόρος στὴν ἐρημο· χωρὶς νερὸ, χωρὶς τροφή, μέσα στὸ καμίνι τῆς ζέσσης...

Τότε οἱ Ἑβραῖοι **ἄρχισαν νὰ γογγύζουν**. Τὰ ἔβαλαν μετὰ τὸ Μωυσεῖ, ποὺ τοὺς ἐβγαλε στὴν ἐρημο. Θυμήθηκαν τί ἔτρωγαν στὴν Αἴγυπτο ξεχνώντας τὰ βάσανα ποὺ περνοῦσαν ἐκεῖ. Προτιμοῦσαν τὴ σιγουριὰ τῆς σκλαβιάς ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς ἐλευθερίας. Λησμόνησαν τὶς τόσες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ γογγύζουν. Ἔτσι εἶνε ὁ ἀνθρώπος· τὸν εὐεργετεῖ καθημερινῶς ὁ Κύριος· ἀλλ' ὅταν τοῦ λείψῃ τὸ παραμικρὸ, τότε τὰ βάζει μετὰ τὸ Θεό. Καὶ οἱ Ἑβραῖοι τώρα **δείχνουν ἀχαρι-**

στία. Ἡ ἀχαριστία ὁμως εἶνε μεγάλη ἀμαρτία, ποῦ ὁ Κύριος δὲν τὴν ἀφήνει ἀτιμώρητη.

Μιὰ μέρα λοιπὸν **τὸ στρατόπεδὸ τους γέμισε φίδια!** Καὶ τί φίδια· μεγάλα καὶ φαρμακερά. Τί ἦταν πάλι αὐτό; ποιὸς τὰ γέννησε, ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου; Τὰ φίδια τοὺς ἔφεραν μεγάλη καταστροφή· ὅποιον δάγκωναν δὲν γλύτωνε, πέθαινε ἀπ' τὸ φαρμάκι. Κ' ἔβλεπες φοβερὸ θέαμα· γέροι καὶ νέοι, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ νὰ ξεψυχοῦν· γέμισε ἡ ἐρημος πτώματα.

Τί νὰ κάνουν τώρα; Ἐνα τοὺς μένει νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεό. Πέφτουν λοιπὸν μετανωημένοι στὰ γόνατα καὶ διὰ τοῦ Μωυσέως τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς λυπηθῇ. Καὶ **ὁ μακρόθυμος Κύριος**, ποῦ συγχωρεῖ ὅταν δῆ μετάνοια, **σπλαχνίζεται** καὶ δίνει τώρα στὸ Μωυσῆ τὴν ἐξῆς ἐντολή. Νὰ κατασκευάσῃ ἓνα φίδι ἀπὸ χαλκὸ, μπροῦτζο· νὰ τὸ κρεμάσῃ πάνω σ' ἓνα ξύλο, νὰ τὸ στήσῃ στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου, καὶ νὰ τοὺς πῆ· Ὅποιος δαγκώνεται, νὰ στρέφῃ τὰ μάτια του σ' αὐτό. Ἔτσι καὶ ἔγινε· κι αὐτὸ τοὺς ἔσωσε. Ὅποιος πληγωνόταν γύριζε, ἀτένιζε τὸ χάλκινο φίδι καὶ ζοῦσε (βλ. Ἀριθ. 21,4-9).

Ὅ,τι ἔπαθαν, ἀγαπητοί μου, οἱ Ἑβραῖοι τότε στὴν ἐρημο, αὐτὸ παθαίνουμε κ' ἐμεῖς. Ἡ ζωὴ αὐτή, ποῦ ζοῦμε ἐδῶ στὸν κόσμο, εἶνε μία ἐρημος, μιὰ Σαχάρα, γεμάτη φίδια. Δὲν ἐννοῶ φίδια φυσικά, ποῦ ζοῦν κρυμμένα στὶς πέτρες· αὐτὰ εἶνε λίγα. Ὑπάρχουν κάποια ἄλλα φίδια φοβερῶτερα· εἶνε **τὰ φίδια τῆς ἀμαρτίας**. Αὐτὰ εἶνε πολλὰ· καὶ δὲν ἔχουν φωλιά σὲ πέτρες καὶ κουφάλες· αὐτὰ –ἀλλοίμονο– φωλιάζουν μέσα μας, φωλιάζουν στὴν καρδιά μας. Μᾶς κεντοῦν, μᾶς πληγώνουν, μᾶς θανατώνουν κάθε μέρα, κάθε στιγμή.

Θέλετε **νὰ σᾶς δείξω μερικά;**

√ Νὰ ἓνα φίδι ποῦ λέγεται **θυμός**. Εἶνε φαρμακερό, σοῦ δηλητηριάζει τὴ ζωὴ· σὲ ταράζει, σὲ ἀναστατώνει, σοῦ θολώνει τὴ σκέψι, σὲ κάνει νὰ χάνῃς τὴν ἡρεμία καὶ τὸν ὕπνο σου.

√ Ἄλλο φίδι ἡ **μέθη**. Σὲ ποτίζει ὡς τὸ τελευταῖο σου κύτταρο μὲ τὸ φαρμάκι ποῦ λέγεται ἀλκοόλ· σὲ ὑποδουλώνει, σὲ κάνει παράφρονα («ὁ τρελλὸς εἶδε τὸ μεθυσμένο κ' ἔφυγε» λέει μιὰ παροιμία), σὲ μεταβάλλει ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ κτῆνος, σὲ κάνει ἓνα πτῶμα ἄταφο.

√ Ἄλλο φίδι ἡ **συκοφαντία**. Ἄχ αὐτή! μεταβάλλει τὴ γλώσσα τοῦ ἀνθρώπου σὲ γλώσσα ὀχιᾶς. Πληγώνει σὲ τέτοιο βαθμὸ τὸν ἄλλο, ὥστε φτάνει κάποτε ὁ συκοφαντημένος στὸ σημεῖο νὰ σκέπτεται· Καλύτερα νὰ μὲ δάγκωνε φίδι παρὰ ἡ γλώσσα τοῦ συκοφάντου!

√ Τὸ πιὸ φαρμακερὸ φίδι πάντως εἶνε ἡ **βλα-**

σφημία. Εἶνε ἡ χειρότερη μορφή ἀμαρτίας. Γιατὶ τολμᾷ νὰ «δαγκώσῃ» ὄχι πλέον ἀνθρώπους ἀλλὰ αὐτὸν τὸν Θεό.

Δὲν ἔχουν τελειωμὸ τὰ φίδια αὐτὰ τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν. Καὶ **πόσο ὕπουλα εἶνε!** Κρύβονται μερικές φορές τόσο καλά, ὥστε, ἐνῶ φωλιάζουν μέσα στὴν καρδιά, ὁ ἄνθρωπος δὲν τὰ καταλαβαίνει, ἀλλὰ καὶ τὰ χαϊδεύει καὶ τὰ περιποιεῖται καὶ τὰ τρέφει· τὰ θερμαίνει «σὰν φίδι στὸν κόρφο του» ὅπως λέμε συχνά.

Κάποιος πῆγε σ' ἓνα δάσος καὶ χαιρόταν νὰ βλέπῃ τὰ δέντρα, τὴ βλάστησι, τὴ χλόη, τὰ λουλούδια· ἄπλωνε μὲ ἀφέλεια τὸ χέρι στὰ πολύχρωμα λουλούδια. Ἄλλὰ ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε στὴν παλάμη πόνου ὀδυνηρό· δὲν εἶχε προσέξει ὅτι **κάτω ἀπὸ τὰ μυρωδάτα τριαντάφυλλα** μὲ τὰ ὠραῖα χρώματα ἦταν κουλουρισμένο ἓνα **φαρμακερὸ φίδι**, καὶ τὸν δάγκωσε θανάσιμα. Ἔτσι εἶνε ἡ ἀμαρτία. Φαίνεται ἀκίνδυνη, ὠραία σὰν τὰ τριαντάφυλλα, ἐλκυστική. Σὲ τραβᾷ. Πρόσεξε ὁμως, γιατί πίσω τῆς εἶνε κρυμμένο τὸ μεγάλο φίδι, ὁ θάνατος.

Ταλαίπωρος ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου. Τί μπορεῖ νὰ πάθῃ; Καὶ ποιὸς μπορέσῃ νὰ τὸν προστατεύσῃ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὰ φαρμακερὰ φίδια τῶν παθῶν; Μόνο ὁ Χριστός· αὐτὸ σημαίνει τὸ χάλκινο φίδι στὴν ἐρημο. **Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔσωσε μὲ τὸ αἷμα του.** Ὡ πόσο μεγάλη ἀγάπη ἔδειξε σ' ἐμᾶς ὁ Χριστός!

Γνωρίζουμε ὅλοι τὸν **πελεκᾶνο**. Συμβαίνει λοιπὸν κάποτε, σὲ ὦρα ποῦ αὐτὸς ἀπουσιάζει, νὰ φτάσῃ ὡς τὴ φωλιά του κακὸ φίδι καὶ νὰ δηλητηριάσῃ τὰ πουλιά του. Τί κάνει τότε ὁ πελεκᾶνος; Μόλις γυρίσῃ καὶ δῆ τὰ παιδιά του ἐτοιμοθάνατα, τρυπάει μὲ τὸ ράμφος τὸ πλευρό του, τὰ ποτίζει μὲ τὸ καθαρὸ αἷμα του, κι αὐτὰ σώζονται. Ἔτσι κ' ἐμεῖς ἤμασταν δηλητηριασμένοι ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἔτοιμοι νὰ πεθάνουμε πνευματικά· ἀλλὰ ἦρθε ὁ Χριστός, κρεμάστηκε στὸ σταυρό, καὶ τὸ αἷμα ποῦ ἔχυσε ἔγινε τὸ φάρμακο ποῦ ζωογονεῖ τὴν ὕπαρξί μας.

Ἀδελφοί μου! ὅλοι οἱ φαρμακωμένοι ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἄς πλησιάζουμε τὸν Ἐσταυρωμένο μὲ μετάνοια καὶ δάκρυα. *«Καὶ δάκρυον στάξαν ἰσοδυναμεῖ λουτρῶ παλιγενεσίας καὶ ἐπανάγει τὴν χάριν»*, λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης (περὶ μετάνοίας), **τὸ δάκρυ** δηλαδὴ ἀνανεώνει τὴ χάρι τοῦ ἀγίου βαπτίσματος. Αὐτὸς θὰ μᾶς θεραπεύσῃ, κι ἀπὸ τὴν ἐρημο αὐτῆς τῆς γῆς θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· ἐκεῖ ποῦ βασιλεύει ὄχι ὁ δράκων τῆς ἀμαρτίας ἀλλὰ ἡ χαρά, τῆς ὁποίας εἶθε ὅλοι ν' ἀξιώθοῦμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2223	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34 – 9,1) 15 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36-37)

Μεγάλα καὶ συγκλονιστικά εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. **Ὅποιος τ' ἀκούσῃ καὶ τὰ ἐφαρμόσῃ, αὐτὸς σώζεται.** Εἶνε συμβουλὲς κάποιου ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα μας, συμβουλὲς ἀπὸ ἓνα στόμα ποῦ εἶπε πάντοτε τὴν ἀλήθεια καὶ ποτέ δὲν ἐξαπάτησε κανένα. Εἶνε **λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ προφῆτες εἶχαν προαναγγείλει, καὶ οἱ ἀπόστολοι ποῦ τὸν ἔζησαν τὸ ἐπιβεβαίωσαν, ὅτι δὲν **«εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ»** (Ἠσ. 53,9 = Α' Πέτρ. 2,22) **δὲν εἶπε ποτέ ψέμα, δὲν μίλησε ποτέ ἀπατηλά.**

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ἀποστολῆς του καὶ **εἶνε ἰδιαιτέρως βαρυσήμαντα.**

Ἄς τὸν ἀκούσουμε λοιπόν.

Λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀδελφοί μου, ὅτι **ὁ Χριστὸς κάλεσε ὅλο τὸ λαὸ καὶ τοὺς μαθητὰς του** καὶ τοὺς εἶπε· **«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι»**· ὁποῖος θέλει νὰ γίνῃ ἀκόλουθός μου, τὸν καλῶ νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτό του, νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρό του καὶ νὰ μὲ ἀκολουθῇ (Μάρκ. 8,34).

Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Κύριος κήρυξε μόνο τὴν εἰρήνη καὶ τὸ **«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»** (Ἰω. 13,34· 15,12,17). Ναί, ἀλλ' ὄχι μόνο αὐτά. Μὲ τὸ ὅλο κήρυγμά του ὁ Κύριος ἔκανε φανερό ὅτι ἄρχισε μία πνευματικὴ μάχη, ὅτι **κήρυξε ἓναν ἀόρατο πόλεμο.** Πόλεμο ἐναντίον τῶν τριῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν μας· τοῦ πονηροῦ διαβόλου, τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου καὶ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου ποῦ φέρουμε μέσα μας.

Τώρα λοιπόν **κάνει ἐπιστράτευσί** καὶ καλεῖ μαχητὰς. Θέλει νὰ κἀνῃ ἐπιλογή τῶν στρατιωτῶν του· ἀλλὰ δὲν θέλει στρατιῶτες ἀναγκαστικούς, **θέλει ἐθελοντὰς,** γι' αὐτὸ λέει·

«Ὅποιος θέλει...». Δὲν βιάζει κανένα ὁ Κύριος. Ὁ καθένας εἶνε ἐλεύθερος ν' ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὸ προσκλητήριό του.

Ὅσοι ὅμως θελήσουν ν' ἀκολουθήσουν τὸ Χριστό, πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ἀποδέχωνται τὶς ὑποχρεώσεις ποῦ ἀναλαμβάνουν, νὰ ξέρουν –ἄς ποῦμε μὲ σημερινὴ γλῶσσα– τὸν **κανονισμό** τοῦ στρατεύματός του. **Τί ζητάει λοιπὸν ἀπὸ μᾶς ὁ Κύριος** γιὰ νὰ εἴμαστε πραγματικὰ ἀκόλουθοί του; **Τρία** πράγματα ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

✓ Πρῶτον, **«ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν»**, ν' ἀπαρνηθοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Τί σημαίνει τὸ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτό του; **ποιὸς εἶνε ὁ ἑαυτός μας** ποῦ πρέπει νὰ τὸν ἀποστραφοῦμε, νὰ τὸν μισήσουμε καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε; Μήπως εἶνε τὸ σῶμα μας; Ὅχι· διότι τὸ σῶμα εἶνε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶνε κάτι κακό. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Κύριος, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τώρα ὅπως τὸν ἔπλασε στὴν ἀρχὴ ὁ Θεός· δὲν εἶνε τώρα δίκαιος, εὐθύς, ἐνᾶρετος. Ἡ ἁμαρτία τὸν διέστρεψε καὶ τὸν ἐμόλυνε· διαμόρφωσε μέσα του ἓναν ἄλλον ἄνθρωπο, διεφθαρμένο, ποῦ ῥέπει πρὸς τὸ κακὸ καὶ τὴν καταστροφή του. Τὸ αἰσθανόμεστε καὶ οἱ ἴδιοι· ὑπάρχει μέσα μας καὶ κάποιος κακὸς σύμβουλος ποῦ μᾶς σπρώχνει ἀλλοῦ. Καὶ τί συμβουλεύει· νὰ δείχνουμε κακία, νὰ θυμώνουμε, νὰ λέμε ψέματα, νὰ συκοφαντοῦμε, νὰ βλαστημοῦμε, νὰ ἀδικοῦμε, νὰ κλέβουμε, νὰ πιανώμαστε στὰ χέρια σὰν τ' ἀγρίμια, ἀκόμη καὶ νὰ σκοτωνώμαστε.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν κακὸ ἑαυτό μας, τὸν **«παλαιὸν ἄνθρωπον»** (Ῥωμ. 6,6· Ἐφ. 4,22· Κολ. 3,9), αὐτὸν **τὸν παλιάνθρωπο**, πρέπει ν' ἀπαρνηθοῦμε· νὰ μὴ τὸν λυπηθοῦμε, ἀλλὰ νὰ τὸν διώξουμε ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ψυχῆς μας. Γιατὶ ἂν αὐτὸς μείνῃ, ἐμεῖς θὰ καταστραφοῦμε.

✓ Δεύτερον, «**ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**». Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ νὰ σηκώσουμε τὸ σταυρὸ μας; Σταυρὸς εἶνε τὸ ξύλο ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἀπέθανε ἀτιμωτικά ὁ Κύριος. Ὅπως λοιπὸν ὁ Χριστὸς ὑπέμεινε τὸν σταυρὸ του, βάδισε δηλαδὴ ἀποφασιστικά πρὸς τὸν θάνατο, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς ἔχει τὸ δικό του σταυρὸ· πρέπει δηλαδὴ νὰ εἶνε ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ κάθε θυσία, μέχρι θανάτου, γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸ ἅγιό θέλημά του. Ὁ στρατιώτης ὑποφέρει καὶ ταλαιπωρεῖται γιὰ τὴν ἐπίγεια πατρίδα, κ' ἑμεῖς νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι καὶ τὸ αἷμα μας ἀκόμη νὰ δώσουμε γιὰ τὴν οὐράνια πατρίδα.

✓ Καὶ τρίτον, «**ἀκολουθεῖτω μοι**». Νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε, νὰ ὑποτασσώμεθα σ' αὐτόν, νὰ τηροῦμε ὅλες τὶς ἐντολές του, νὰ τὸν μιμούμεθα. Ὅπου ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ κ' ἑμεῖς. Ὅπως τὰ πουλάκια στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς κλώσσης τρέχουν κοντὰ της, ἔτσι κ' ἑμεῖς σὲ κάθε κλήσι τοῦ Χριστοῦ νὰ τρέχουμε πατώντας ἐπάνω στὰ ἴχνη του. Εἶνε «**ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας**» (Ἐβρ. 2,10), ὁ Σωτῆρας μας, ὁ Θεὸς μας· νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε πιστὰ καὶ σταθερά, μὲ ἀκρίβεια καὶ προθυμία, διαρκῶς, ἰσοβίως.

Ἄλλὰ γιατί νὰ γίνουν τόσοι κόποι; γιατί νὰ ὑποφέρουμε ὅλα αὐτά; **γιὰ ποιόν;** Δὲν τὰ ζητάει ὁ Χριστὸς αὐτὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του, δὲν τὰ ἔχει ὁ ἴδιος ἀνάγκη· τὰ ζητάει **γιὰ μᾶς**, γιατί ἑμεῖς ἔχουμε τὴν ἀνάγκη. Σκοπὸς του εἶνε, νὰ σωθῇ ἡ ψυχὴ μας.

Καὶ τώρα στὸ εὐαγγέλιο μᾶς λέει, **τί μέγας θησαυρὸς εἶνε ἡ ψυχὴ μας**. Δὲν ὑπάρχει τίποτα ἰσάξιο μ' αὐτήν, τίποτα δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἀξία της. Φανταστῆτε μιὰ ζυγαριά, ἡ ὁποία κλίνει πρὸς τὸ ἓνα μέρος, γιατί ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα τοῦ κόσμου τούτου· μόλις ὅμως στὸ ἄλλο μέρος βάλουμε μιὰ ψυχὴ, τὴν ψυχὴ ὅχι ἐνὸς ἐπωνύμου καὶ διασήμου ἀνθρώπου ἀλλὰ τὴν ψυχὴ ἀκόμη καὶ τοῦ πιὸ ταπεινοῦ καὶ ἀσήμου θνητοῦ, ἀμέσως ἡ ζυγαριά κλίνει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τόση εἶνε ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς· μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀξία ὅλου τοῦ κόσμου! Αὐτὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «**Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;**» (Μάρκ. 8,36-37).

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχουμε συνείδησι τῆς ἀξίας ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ πολύτιμος θησαυρὸς μας, ἀπερίσκεπτα **τὸν ξεπουλάμε μὲ πολὺ φτηνὰ ἀνταλλάγματα**· γιὰ λίγη ἐφήμερη διασκέδασι, γιὰ λίγο βρώμικο χρῆμα, γιὰ λίγη μάταιη δόξα. Πόσο ἀνόητοι εἴμαστε! Ἄν ἔχῃς μιὰ λίρα, δὲν

τὴν δίνεις γιὰ νὰ πάρῃς μιὰ δεκάρα· ἂν ἔχῃς ἓνα πολύτιμο ρολόι, δὲν τὸ πουλᾷς γιὰ ἓνα πακέττο τσιγάρα· δὲν σὲ συμφέρει νὰ πουλᾷς τὸ σιτάρι ἢ τὸ καλαμπόκι ἢ τὸ βαμβάκι ἢ τὰ ἐσπεριδοειδῆ ἢ τὸ γάλα ποὺ παράγεις ἐὰν δὲν σοῦ πληρώσουν τὴν ἀξία τους· διαφορετικά, εἶνε σὰν τὰ τὰ πετᾶς στὸ ρέμα. Προσέχεις, καὶ καλὰ κάνεις, νὰ μὴ ζημιωθῇς στὰ ὑλικά· γιατί ὅμως δὲν προσέχεις, ἐξ ἴσου τοῦλάχιστον, νὰ μὴ ζημιωθῇς καὶ στὰ πνευματικά, ποὺ ἔχουν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη ἀξία;

Εἶνε φρικτὸ, ἀδελφοί μου· πουλάμε τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας **σὲ ἓνα μεγάλο ἄπατεῶνα, τὸν σατανᾶ**. Καὶ γιατί τὴν πουλάμε; γιὰ ἓνα τίποτα! Ὑπάρχουν λαοὶ στὴν Ἀφρική, στὴν Αὐστραλία, στὸ νότιο Ἀμερική, ποὺ οἱ δῆθεν πολιτισμένοι τοὺς ὀνομάζουν *ὑποανάπτυκτους*. Ζοῦν σὲ ἡμιάγρια κατὰστασι στὴ φύσι, μέσα σὲ δάση ἢ κοντὰ σὲ ποτάμια. Ἐκεῖ βρίσκουν πολύτιμα πράγματα, διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξία τους, τὰ θεωροῦν χαλίγια. Ὀρισμένοι ὅμως Εὐρωπαῖοι ἔμποροι, ποὺ διακρίνουν ὅτι αὐτὰ εἶνε πολύτιμοι λίθοι, τὰ βάζουν στὸ μάτι καὶ κατορθώνουν νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Τί κάνουν· τὰ ἀνταλλάσσουν μὲ κάτι μικροαντικείμενα, μεταλλικὰ ἢ γυάλινα ποὺ λάμπουν, πολύχρωμα ὑφάσματα, διάφορες γυαλιστερές χάντρες, κομπολόγια κ.λπ.. Ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς βλέπουν τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἐνθουσιάζονται, τὰ ἀνταλλάσσουν χωρὶς ἄλλη σκέψι μὲ τὰ δικά τους, καὶ ἔτσι οἱ Εὐρωπαῖοι μαζεύουν τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ διαμάντια. Κάτι τέτοιο παθαίνουμε κ' ἑμεῖς· ὁ σατανᾶς ξέρει τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς, μᾶς δελεάζει καὶ μᾶς ξεγελάει μὲ τὴν ἁμαρτία, ποὺ τὴν κάνει νὰ φαντάζη σὰν γυαλιστερὴ χάντρα.

Ἄς κατανοήσουμε, ἀδελφοί μου, πόσο μεγάλη ἀξία ἔχει ἡ ψυχὴ. Γιὰ μιὰ ψυχὴ, τὴν ἁμαρτωλὴ Σαμαρείτιδα, ὠδοιπόρησε ὁ Θεάνθρωπος· καὶ γιὰ τὶς ψυχὰς ὅλων μας σταυρώθηκε, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ. Εἶνε λοιπὸν ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς ποὺ ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ ἄς τὸν φυλάξουμε, ἄς τὸν προστατεύσουμε.

Καὶ **ἄς φροντίσουμε** γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Νὰ τὴν στολίσουμε μὲ τὸ φόρεμα κάθε ἀρετῆς· τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως. Καὶ τότε ὁ Κύριος θὰ μᾶς βραβεύσῃ, ὅταν θὰ ἔλθῃ πάλι στὸν κόσμον τὴν «**ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν**» (μεσονυκτ.), γιατί δεῖξαμε μέριμνα γιὰ τὴν ψυχὴ μας καὶ δὲν τὴν παραδώσαμε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ μας.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1374	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 22 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ

Η θρησκεία, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε κάτι χθεσινό. Εἶνε φαινόμενο ἀρχέγονο· ἅμα ἄνθρωπος - ἅμα θρησκεία, μόλις παρουσιάστηκε ὁ ἄνθρωπος ἀμέσως σημειώθηκαν δείγματα θρησκευτικότητας. Εἶνε φαινόμενο καθολικό, παγκόσμιο. Ὅπου κι ἂν πᾶς στὸν πλανήτη μας, στὸ Βόρειο Πόλο στὴ Νέα Ὑόρκη στὴ διακεκαυμένη ζώνη στὶς Ἰνδίες στὴν Ἰαπωνία στὴ Σιβηρία, παντοῦ συναντοῦμε τὰ ἴχνη τῆς θρησκείας. Καὶ οἱ ἄγριοι ἀκόμη κάτι πιστεύουν, καὶ μάλιστα βαθειά. Ἡ θρησκεία δὲ μπῆκε στὴ ζωὴ μας ἀπ' ἔξω, ὅπως λένε οἱ ἄθεοι· δὲν εἶνε ἐπίκτητη. Εἶνε ἔμφυτη. Τί θὰ πῆ ἔμφυτη· ἔτσι πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος. Ὅπως ἡ μάνα ἔχει ἔμφυτη τὴ στοργή, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τῆς θρησκείας. Ποιὸς δίδαξε τὴ μάνα ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί της; Καὶ χίλιες διαταγές νὰ τῆς ἐπιβάλουν νὰ πάψη ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί της, τίποτα δὲ θὰ κάνουν. Δὲν ξερρίζωνεται τὸ αἶσθημα αὐτό. Ἔτσι καὶ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου καμμία δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ ξερρίζωσῃ τὴ θρησκεία.

Πολλές εἶνε οἱ θρησκείες, παλαιές καὶ νέες. Ἄν μὲ ρωτήσετε ὅμως ποιά ἀπ' ὅλες εἶνε ἀληθινή, θὰ σᾶς ἀπαντήσω — κι ἂν δὲν ἀπαντήσω ἐγὼ θ' ἀπαντήσουν τὰ ἄστρα, τὰ ποτάμια, τὰ δέντρα, οἱ πέτρες, οἱ τάφοι, οἱ νεκροὶ κι ὁ ἄδης ἀκόμα —, ὅτι ἡ θρησκεία ἢ ἀληθινή εἶνε μία καὶ μόνο· ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ χριστιανική, ὁ χριστιανισμός. Κι ὅσο διαφέρει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὰ χαλίκια, τόσο διαφέρει ἡ πίστι μας ἀπ' τ' ἄλλα θρησκευόμενα. Διαμάντι εἶνε ἡ θρησκεία μας. Εὐτυχῆς ὅποιος τὸ κατέχει στὴν καρδιά του, δυστυχῆς ὅποιος τὸ χάσῃ.

Καὶ εἶνε ἀληθινὴ ἡ θρησκεία μας γιατί; Διότι αὐτός ποὺ τὴν ἱδρυσε δὲν εἶνε ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, κοινωνιολόγος ἢ φιλόσοφος ἢ ἐπιστήμων, ἀλλὰ εἶνε — τί ; Κατὰ τὴν πίστι μας εἶνε Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. **Θεὸς ὁ Χριστός!** Τὸ φωνάζει ἡ διδασκαλία του· μιὰ διδασκαλία ἀφθαστη. Πολλὰ θ' ἀλλάξουν στὸν κόσμον· ἓνα θὰ μείνῃ ἀναλλοίωτον· τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Θεὸς ὁ Χριστός· τὸ φωνάζει ἡ ἀγία του ζωὴ, ποὺ «ἐκάλυψεν οὐρανοὺς» (Ἀμβ. 3,3)· εἶνε ὁ μόνος ποὺ στάθηκε ἐν μέσω τῆς ἀνθρωπότητας καὶ εἶπε «Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;», ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ ἐλέγξῃ γιὰ κάποια ἁμαρτία; (Ἰωάν. 8,46). Εἶνε Θεός· τὸ φωνάζουν τὰ ἀναρίθμητα θαύματά του, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κἀνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ ἐγράφησαν στὸ Εὐαγγέλιο ἀκούσαμε σήμερον. Ποιὸ τὸ θαῦμα;

Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι στοὺς ἁγίους Τόπους ὑπάρχει μιὰ λίμνη ποὺ λέγεται Γεννησαρέτ. Στὴν ὄχθη τῆς ἐργάζονταν τέσσερις ψαράδες· ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας. **Φτωχαδάκια** ἦταν, μεροδούλι - μεροφαῖ. Ἔπαιρναν τίς βάρκες, ἔβγαιναν τὴ νύχτα (τότε εἶνε ἡ κατάλληλη ὥρα), ἔρριχναν τὰ δίχτυα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν ψάρια, νὰ τὰ πουλήσουν, γιὰ νὰ ζήσουν αὐτοὶ καὶ οἱ οἰκογένειές τους. Ὅλη τὴ νύχτα ψάρευαν. Τί ἐπίασαν; Τίποτε, οὔτε ἓνα ψάρι. Λυπημένοι καὶ κουρασμένοι γύρισαν. Ἔδεσαν τίς βάρκες κι ἄρχισαν νὰ τακτοποιοῦν τὰ δίχτυα τους.

Τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ κ' ἔρχεται κοντὰ τους — ποιός; **Ὁ Χριστός.** Ὁ Χριστός εἶνε **κοντὰ στοὺς ἐργατικούς** ἀνθρώπους. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἀγάπησε τοὺς ἐργάτες ὅπως αὐτός. Διότι καὶ ὁ ἴδιος **ὑπῆρξε ἐργάτης.** **Πτωχαδάκι ἦταν,** τίποτα δὲν εἶχε. Πτωχὴ ἢ μητέρα του, πτωχὸς ὁ νομιζόμενος πατέρας του Ἰωσήφ. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας δούλεψε στὸ ἐργαστήριο· κρατοῦσε πριόνια καὶ σκεπάρνια καὶ ἔφτειαχνε πόρτες καὶ παράθυρα, καὶ ἔτσι ζοῦσαν. Ὅλοι κάποια στέγη ἔχουμε. Δὲν εἶνε κανεὶς ἄστεγος. Ὅταν ὅμως ρώτησαν κάποτε τὸ Χριστὸ ποῦ μένει, ἔδειξε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ εἶπε· «Οἱ ἀλεπουῖδες καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν τίς φωλιές τους, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔ-

χει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8,20). Δὲν εἶχε οὔτε προσκέφαλο. Προσκέφαλό του ἔγινε ὁ ἀκάνθινος στέφανος στὸ σταυρό.

Ἄγαπούσε λοιπὸν τοὺς ἐργατικούς. Διότι ἡ **ἐργασία** εἶνε ὁ πρῶτος νόμος ποῦ δόθηκε. Μέσα στὸν παράδεισο ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἀδὰμ νὰ ἐργάζεται. Κι ὅταν πάλι τὸν ἔδωξε ἀπ' τὸν παράδεισο τοῦ εἶπε: Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ καὶ «ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου» θὰ τρῶς «τὸν ἄρτον σου» (Γέν. 3,19). Ἀπὸ τότε ὅ,τι ὠραῖο ἔγινε στὸν κόσμον, εἶνε κόπος καὶ ἀποτέλεσμα ἐργασίας ποῦ κατέβαλαν γενεές γενεῶν. Ἄν ἔλειπε ἡ ἐργασία, ποιά θὰ ἦτο ἡ μορφή τοῦ κόσμου; Φανταστῆτε νὰ γκρεμιστοῦν τὰ σπίτια, τὰ γεφύρια, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ πάντα, καὶ ν' ἀρχίσουμε πάλι ἀπ' τὸ μηδέν. Γι' αὐτὸ ἡ ἐργασία **εἶνε εὐλογημένη**. Τὸ νερὸ ποῦ τρέχει εἶνε καθαρὸ, τὸ νερὸ ποῦ μένει ἀκίνητο σκουληκιάζει· τὸ ὑνὶ τοῦ γεωργοῦ ποῦ δουλεύει μέσ' στη γῆ ἀστράφτει, τὸ ὑνὶ ποῦ δὲ δουλεύει σκουριάζει· ἔτσι εἶνε κι ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ἐργάζεται. Διότι, ὅπως εἶπαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, «ἡ ἀργία εἶνε μῆτηρ πάσης κακίας». Εὐλογημένα νὰ εἶνε τὰ χέρια τῶν γεωργῶν ποῦ σκάβουν τὴ γῆ, εὐλογημένα τὰ χέρια τῶν βοσκῶν ποῦ ὀδηγοῦν τὰ πρόβατα στὴ βοσκή, εὐλογημένα τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν κάθε τιμίας ἐργασίας, εὐλογημένοι ὅλοι ὅσοι ἐργάζονται. Κι ὅποιος δὲ θέλει νὰ ἐργάζεται, «μηδέ ἐσθιέτω», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ὅποιος δὲ θέλει νὰ δουλεύῃ, δὲν πρέπει καὶ νὰ τρώῃ (Β' Θεσ. 3,10). Εἶνε τὸ ῥητὸ ποῦ πῆραν οἱ μαρξισταὶ κ' εἶνε γραμμένο ψηλὰ στὸ Κρεμλίνο. Κλεμμένο εἶνε· ὅ,τι ὠραῖο, εἶνε κλεμμένο ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

Ἔργασία λοιπόν! Ἔργασία πότε; Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο. Ἄλλὰ ἦρθε ἡ **Κυριακή**, χτύπησε ἡ καμπάνα; ὦ, τότε ἄλτ! Τὸ λέει ὁ οὐρανός. **Νὰ σταματήσῃ κάθε ἐργασία**. Καὶ νὰ κάνουν φτερὰ στὰ πόδια ὅλοι, ἄντρες γυναικες παιδιά, νὰ ῥθοῦν στὴν ἐκκλησία. Νὰ σταθοῦν μὲ εὐλάβεια, νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους, νὰ ποῦν ἕνα «Δόξα σοι, ὁ Θεός», ἕνα «Κύριε, ἐλέησον», «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ» (Λουκ. 18,13), καὶ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (ἔ.ἀ. 23,42). Εἶνε δύσκολο; Ἄν σᾶς πῶ νὰ βαστάξετε ἕνα βουνὸ πάνω στὴν πλάτη σας, θὰ πῆτε «Ἀδύνατον». Ἄν σᾶς πῶ νὰ κρατήσετε ἕνα χαλικάκι, εἶνε πολὺ εὐκολο· καὶ ἕνα μικρὸ παιδάκι μπορεῖ. Ποιό εἶνε τὸ χαλικάκι, ποῦ μᾶς ζητάει ὁ Θεὸς νὰ σηκώσουμε; 168 ὥρες ἔχει ἡ ἑβδομάδα· ἀπὸ αὐτὲς ὁ Θεὸς ζητάει 1 ὥρα (τόσο διαρκεῖ ἡ

θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...», μέχρι τὸ «Δι' εὐχῶν...». Ἔλα λοιπὸν μιὰ ὥρα στὴν ἐκκλησία, νὰ λατρέψῃς τὸ Θεό.

—Καὶ **τί θὰ κερδίσω**; κερδίζω τίποτα;...

Τί θὰ κερδίσης; Θὰ πάρῃς τὸ ἀντίδωρο, ποῦ εἶνε εὐλογία. «Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς» (θ. Λειτ.), σ' ἐσένα καὶ στὸ σπίτι σου. Καὶ **τί θὰ πῆ εὐλογία** τὸ βλέπουμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιον. Ψάρεψαν οἱ μαθηταὶ τὴ νύχτα χωρὶς τὸ Χριστὸ καὶ δὲν ἔπιασαν τίποτα. Ὅταν ὕστερα τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις ποῦ εἶχαν, εἶπαν: Ἄφου τὸ λὲς ἐσύ, θὰ ὑπακούσουμε. Καὶ μόλις ὑπήκουσαν, ὦ θαῦμα! γέμισαν τὰ δίχτυα ὥστε νὰ σχίζονται καὶ τὰ πλοιάρια ὥστε νὰ βυθίζονται. Γιατί; Γιατί τὰ εὐλόγησε ὁ Χριστός.

Ὅπως λοιπὸν τότε τὰ δίχτυα εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ τώρα ἐμεῖς στὶς ἐργασίες μας **ἔχουμε ἀνάγκη** ἀπὸ τὴν εὐλογία του. Δὲ θέλουμε νὰ τὸ παραδεχτοῦμε καὶ λέμε: Ἔχω τὰ χέρια μου!... Ποιά χέρια σου, ἄνθρωπε; Μιὰ σταγόνα αἷμα νὰ πάῃ στὸν ἐγκέφαλο, παρέλυσε τὸ χέρι! Ἔχεις ἀνάγκη τὴν εὐλογία. Ὅσο κι ἂν σκάψῃς μὲ τρακτέρ, ὅσο κι ἂν σπείρῃς ἐκλεκτὸ σπόρο, ὅσο λίπασμα κι ἂν ρίξῃς, ὅσους γεωπόνους κι ἂν φέρῃς, ἂν δὲν εὐλογῆσῃ ὁ Θεὸς χαμένος ὁ κόπος. Ἄν δὲ βρέξῃ ὁ οὐρανός —κάθε σταγόνα βροχῆς λίρα ἐγγλέζικια εἶνε—, ἂν δὲ φυσήξῃ ἀεράκι, κι ἂν δὲ βγῆ ὁ ἥλιος μηδέν, τίποτα. Ἔχεις εὐλογία Θεοῦ; κ' ἕνας σβῶλος γῆς - μιὰ γλάστρα χῶμα μπορεῖ νὰ σὲ ζήσῃ· δὲν ἔχεις τὴν εὐλογία; τότε κ' ἕνας κάμπος ὀλόκληρος δὲ μπορεῖ νὰ σὲ θρέψῃ. Θὰ σπέρνῃς καὶ δὲ θὰ θερίζῃς.

Ἔχει ἀνάγκη εὐλογίας ὁ γεωργός, ὁ βοσκός, ὁ τεχνίτης, ὁ ἐπιστήμων, κάθε ἄνθρωπος. Χωρὶς Θεὸ δὲ μποροῦμε νὰ ζήσουμε. Αὐτὴ εἶνε ἡ **πιὸ μεγάλη ἀνάγκη μας**. Ὅπως τὸ ψάρι δὲ μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος εἶνε πλασμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ κ' ἔχει ἀνάγκη τὸ Θεό.

Νὰ πιστεῦτε, ἀγαπητοί μου. Κλειστε τ' αὐτιά σας στοὺς ἀθέους. **Παραπάνω ἀπ' ὅλα** ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ θὰ βροῦν ἀπήχησι στὶς ψυχές σας, ὅπως ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τὰ δίχτυα τῶν ψαράδων, **εὐλογῶ** κ' ἐγὼ ὡς ἐπίσκοπος τὰ σπίτια σας, τὶς ἐργασίες σας, τὰ σχολεῖα, τοὺς δασκάλους, τὶς ἀρχές, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας, εὐλογῶ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά· εὐχομαι πάντοτε στὸν τόπο σας νὰ ὑπάρχῃ ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2226	Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36) 29 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὰ γνωρίσματα τῆς ἀγάπης

Μίση, ἔχθρες καὶ ἀδικίες βασιλεύουν στὸν κόσμον, ἀγαπητοί μου, προτοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος στὴ γῆ. Παντοῦ ἦταν ὑψωμένη ἡ σημαία τοῦ μίσους. Ἀγάπη δὲν ὑπῆρχε· ἢ, καὶ ὅπου ὑπῆρχε, ἦταν μιὰ ἀγάπη ἀτελής καὶ συμφεροντολόγος· εἶχε τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης, μὰ ἀγάπη δὲν ἦταν. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἦρθε γιὰ νὰ σβήσῃ τὰ μίση καὶ νὰ **ὑψώσῃ παντοῦ τὴ σημαία τῆς ἀγάπης**. Ἦρθε νὰ διώξῃ τὴν ἔχθρα καὶ νὰ θεμελιώσῃ ἓνα νέο κόσμον ἐπάνω σὲ νέο θεμέλιο, τὸ θεμέλιο τῆς ἀγάπης. Τὴν ἀγάπη αὐτὴ δίδαξε πάντοτε, τὴν ἀγάπη διδάσκει καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ποία λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε ὅπως ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου. Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, **τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης εἶνε τὰ ἑξῆς τρία**. Ἀγαπᾷ κατὰ Θεὸν ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀδικεῖ τὸν ἄλλο – πρῶτον, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐκδικεῖται τοὺς ἔχθρους του – δεύτερον, καὶ τρίτον ἐκεῖνος ποὺ ἐλεεῖ καὶ συμπαθεῖ τοὺς πάσχοντες. Ἄς τὰ ἐξετάσουμε ὅμως αὐτὰ καλύτερα.

● Πρῶτον, ὅποιος ἔχει τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ **δὲν ἀδικεῖ κανένα**. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀδικῇ ποτὲ στὴ ζωὴ του, πρέπει νὰ θυμᾶται τὸν χρυσὸ κανόνα τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο ἀρχίζει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει ἐκεῖ ὁ Χριστός· «*Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως*» (Λουκ. 6,31). Δηλαδή· ὅπως θέλετε νὰ φέρωνται οἱ ἄλλοι ἀπέναντι σ' ἐσᾶς, ἔτσι νὰ φέρεστε κ' ἐσεῖς ἀπέναντι σ' αὐτούς. Καὶ γιὰ νὰ τὰ ἀναλύσουμε ἀκόμη περισσότερο τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, λέμε τὰ ἑξῆς.

Τρία εἶνε τὰ σπουδαιότερα ἀγαθὰ τοῦ ἀνθρώπου· ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ, καὶ ἡ περιουσία.

✓ Ἡ **ζωὴ** εἶνε δῶρο θεοῦ. Μόνο ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὴ ζωὴ καὶ μόνο αὐτὸς ἔχει τὸ δικαί-

ωμα νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ. Ἐπομένως ἐμεῖς δὲν ἔχουμε δικαίωμα ν' ἀπλώσουμε τὸ χέρι καὶ νὰ βλάψουμε τὴ ζωὴ κανενός· ἀντιθέτως ἔχουμε χρέος νὰ προστατεύουμε καὶ νὰ βοηθοῦμε τὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου. Θέλεις ἐσὺ νὰ ἐπιτεθῇ ὁ ἄλλος ἐναντίον σου μὲ μαχαίρι ἢ ἄλλο φονικὸ ὄπλο καὶ νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ τὴ ζωὴ; θέλεις νὰ σοῦ ρίξῃ δηλητήριο μέσα στὸ φαγητό σου καὶ νὰ σὲ δηλητηριάσῃ; θέλεις νὰ σοῦ μεταδώσῃ τὰ μικρόβια τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχει; Ὅχι βεβαίως. Ἐ λοιπὸν, ὅπως ὁ ἄλλος θέλεις νὰ σεβαστῇ τὴ ζωὴ σου, ἔτσι κ' ἐσὺ νὰ σέβῃσαι τὴ ζωὴ τῆ δικῆ του· νὰ τὴ θεωρῆς ἀπαραβίαστη.

✓ Καὶ ὄχι μόνο τὴ ζωὴ του ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴ του. Γιατὶ καὶ ἡ **τιμὴ**, ἡ ὑπόληψις, τὸ καλὸ ὄνομα ὅπως λέμε, εἶνε μεγάλο ἀγαθό. Τί νὰ τὴν κάνῃς τὴ ζωὴ χωρὶς καλὸ ὄνομα, χωρὶς ὑπόληψι; Λοιπὸν σὲ ἐρωτῶ· θέλεις ὁ ἄλλος νὰ σὲ διαβάλῃ ὡς κλέφτη, ὡς ἀνήθικο, ὡς καταχραστή; θέλεις ὁ ἄλλος ν' ἀκονίζῃ τὴ γλῶσσα του ἐναντίον τῆς προσωπικῆς ἢ τῆς οἰκογενειακῆς σου τιμῆς; θέλεις μὲ τὰ λόγια καὶ τὶς διαδόσεις του νὰ ρίξῃ λάσπη κατὰ τῆς τιμῆς τῆς γυναίκας σου, τῆς κόρης σου, τῆς ἀδελφῆς σου; θέλεις ὁ ἄλλος νὰ γίνῃ ὁ δολοφόνος τῆς τιμῆς σου; Ὅχι, ὄχι! Ἀλλὰ τί θέλεις; Κανείς νὰ μὴν ἐκφράζεται ἐναντίον σου καὶ τὸ ὄνομά σου νὰ 'νε τιμημένο. Ὅπως λοιπὸν ἐσὺ ἐπιθυμεῖς νὰ σέβεται ὁ ἄλλος τὴν τιμὴ σου, ἔτσι κ' ἐσὺ νὰ σέβῃσαι τὴν τιμὴ τοῦ δικοῦ του ὀνόματος. Πρόσεχε τὴ γλῶσσα σου, ζύγιζε καλὰ τὰ λόγια σου. Μὴ ρίχνεις τὸ δηλητήριο τῆς συκοφαντίας ἐναντίον κανενός ἀθῶου συνανθρώπου σου.

✓ Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἀγαθὸ ἔχει ὁ ἄνθρωπος· τὴν **περιουσία**. Χωρὶς περιουσία δὲν μπορείς νὰ συντηρήσῃς τὸν ἑαυτό σου, νὰ θρέψῃς τὰ παιδιὰ σου, νὰ ἐκπληρώσῃς τὶς οἰκογενειακὲς καὶ κοινωνικὲς σου ὑποχρεώσεις. Θέλεις

λοιπόν ὁ ἄλλος νὰ πάη καὶ νὰ βάλῃ φωτιά στὰ σπαρτά σου, νὰ κλέψῃ τὰ πρόβατά σου, νὰ ἀνοίξῃ τὰ χρηματοκιβώτιά σου; θέλεις νὰ σὲ δολιευθῇ καὶ νὰ σὲ ἀπατήσῃ; θέλεις νὰ σοῦ καταπατήσῃ τὸ οἰκόπεδό σου, νὰ κλέψῃ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου, νὰ γίνῃ τὸ παράσιτο εἰς βάρος τῆς περιουσίας σου; Ὅχι! Ἄλλὰ τί θέλεις; ὅλοι νὰ σέβωνται τὴν περιουσία σου. Ὅπως λοιπόν ἐπιθυμοῦν οἱ ἄλλοι νὰ σέβωνται τὴν περιουσία σου, ἔτσι κ' ἐσὺ νὰ δείχνῃς σεβασμὸ στὴν περιουσία κάθε συνανθρώπου σου. Τὸ ξένο πρᾶγμα, ἔστω καὶ μιὰ δραχμή, πρέπει γιὰ σένα νὰ ἔνε σεβαστό.

Ὅταν λοιπόν πρόκειται νὰ κάνῃς κάτι, βάζε τὸ χέρι στὴν καρδιά καὶ ρώτα τὴ συνείδησί σου· Αὐτὸ ποὺ πάω νὰ κάνω στὸν ἄλλο θέλω ἐγὼ νὰ μοῦ τὸ κάνῃ ἐκεῖνος; Ἔτσι **θ' ἀποφεύγῃς τὴν ἀδικία** καὶ θ' ἀνεβῆς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ἔχει κι ἄλλα σκαλοπάτια.

● Τὸ δεύτερο σκαλοπάτι εἶνε, καὶ ὅταν ὁ ἄλλος σὲ ἀδικῇ καὶ σὲ βλάπτῃ, ἐσὺ νὰ μὴν ἀνταποδίδῃς τὰ ἴσα, **νὰ μὴν ἐκδικῆσαι**. Τὸ γνωρίζω· ὅλοι ὅσοι ζοῦμε στὴν κοινωνία, λίγο ἢ πολὺ ἔχουμε δεχτῆ καὶ δεχόμεστε ἀδικίες· κάποιος, ξένος ἢ γείτονας ἢ καὶ συγγενής, θὰ μᾶς προσβάλῃ, θὰ μᾶς κλέψῃ, θὰ μᾶς συκοφαντήσῃ. Τί πρέπει λοιπόν νὰ κάνουμε ἐμεῖς σὰν Χριστιανοί; Νὰ ἀντεπιτεθοῦμε, νὰ αὐτοδικήσουμε, νὰ τρέξουμε στὰ δικαστήρια;

Πρέπει βέβαια νὰ λάβουμε κάποια μέτρα, νὰ ἀμυνθοῦμε καὶ νὰ προστατευθοῦμε ἀπὸ τὴν κακία. Θὰ ὑπερασπίσουμε λοιπόν τὰ δίκαιά μας· ἀλλὰ χωρὶς μῖσος καὶ χωρὶς νὰ μᾶς κυριεύσῃ τὸ πάθος. Δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε τὸ θυμὸ νὰ κατακτῆσῃ τὴν ψυχὴ μας. Δὲν εἴμαστε στὸν καιρὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης καὶ δὲν θ' ἀνταποδώσουμε «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» (Ἐξ. 21,24. Λευ. 24,20. Δευτ. 19,21). Δὲν θ' ἀνοίξουμε λάκκο γιὰ νὰ ρίξουμε μέσα τὸν ἀντίδικό μας. Ἀλλὰ τί θὰ κάνουμε; Μᾶς τὸ λέει σήμερα καθαρὰ ὁ Κύριος· «*Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν*» (Λουκ. 6,35)! **Θὰ δεῖξουμε ἀγάπη**, γιὰτι κι αὐτὸς εἶνε πλάσμα τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἀδελφός μας· αὐτὸ μᾶς διατάζει τώρα ὁ Κύριος. Γιατὶ μόνο ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ σβήσῃ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ μίσους.

Ἔτσι, ἀγαπώντας τοὺς ἐχθρούς σου, ἀνεβαίνεις τὸ δεύτερο σκαλοπάτι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τρίτο ἀνώτερο.

● Τὸ τρίτο σκαλοπάτι εἶνε **νὰ εὐεργετῆς**. Τ' ἀκούσαμε σήμερα· «*Ἀγαθοποιεῖτε*», «*Δανεῖζετε*» καὶ «*Γίνεσθε οἰκτίρμονες*» (Ἐ.ἀ. 6,35-36). Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ δὲν

μπορεῖ νὰ βλέπῃ ὀρφανὰ νὰ πεινοῦν, χῆρες νὰ λειώνουν στὸ καμῖνι τῆς φτώχειας, σακάτηδες νὰ γυρνοῦν στοὺς δρόμους· καὶ ἔλεεῖ.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε ἡ καλύτερη τοποθέτησι τῶν χρημάτων. Ὑπάρχουν πολλὲς τράπεζες, μὲ διάφορα ὀνόματα, ποὺ ἀσφαλίζουν τὰ χρήματα· Ἐθνικὴ, Ἀθηναϊκὴ, Ἀγροτικὴ... Δίνουν καὶ τόκο. Ἀλλὰ ἡ καλύτερη τράπεζα ξέρετε ποιά εἶνε; Εἶνε **ἡ τράπεζα τῆς ἐλεημοσύνης**. Ὅ,τι δίνεις στοὺς φτωχοὺς, δὲν τὸ χάνεις· τ' ἀφήνεις στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅ,τι κρατᾷ ὁ Θεὸς ἀσφαλίζεται καὶ αὐξάνεται. Ὅπου ἄλλοῦ νὰ βάλῃς τὰ χρήματά σου, δὲν θὰ ἔχῃς τόσο ἐπιτόκιο· καὶ ὑπάρχει κίνδυνος μιὰ μέρα ἀκόμη καὶ νὰ τὰ χάσῃς τελείως, ὅπως συνέβῃ πράγματι στὸ παρελθόν. Ἀλλὰ ὅσα θὰ καταθέσῃς στὴν τράπεζα τῆς ἐλεημοσύνης δὲν θὰ χαθοῦν· θὰ σὲ περιμένουν στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ τὰ βρῆς πολλαπλασιασμένα!

Ἄν σοῦ συμβῆ μάλιστα, αὐτὸς ποὺ βρίσκεται τώρα σὲ ἀνάγκη νὰ ἔνε ἓνας **ἐχθρός** σου, ἐσὺ μὴ δείξῃς χαιρεκακία. Ἄκουσε τί σὲ συμβουλεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτή· «*Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν* (=δίνε του νὰ φάῃ), *ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσης ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ* (=κάνοντας ἔτσι θὰ μαζέψῃς ἀναμμένα κάρβουνα πάνω στὸ κεφάλι του). *Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νικά ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν* (=μὴ νικιέσαι ἀπὸ τὸ κακό, ἀλλὰ **νικά τὸ κακὸ διὰ τοῦ ἀγαθοῦ**)» (Ρωμ. 12,20-21). Ἔτσι ξέρεῖ νὰ νικᾷ ἡ ἀγάπη· ἔτσι ἀφοπλίζει, σκλαβώνει, καὶ τὸ μεγαλύτερο ἐχθρό.

* * *

Ἀγάπη! Νά, ἀδελφοί μου, ποιοὶ εἶνε τὸ διακριτικὸ **γνώρισμα** τοῦ Χριστιανοῦ. Νά ἡ **σκάλα** ποὺ θὰ μᾶς ἀνεβάσῃ ἕως τὸν οὐρανό. Νά τὸ **φάρμακο** ποὺ χρειάζεται ἡ ἀνθρωπότης γιὰ νὰ βρῆ τὴν θεραπεία της.

Γι' αὐτὸ ἄς προσπαθήσουμε νὰ ξεριζώσουμε τὸ ἀγκάθι τοῦ μίσους καὶ **νὰ φυτέψουμε τὸ λουλούδι τῆς ἀγάπης**. Ἄς τὸ καλλιεργήσουμε ὅσο μπορούμε καλλίτερα· ἄς τὸ ποτίζουμε μὲ τὸ δάκρυ τῆς προσευχῆς, ἄς τὸ λιπαίνουμε μὲ τὴν ἐλεημοσύνη, ἄς τὸ προστατεύουμε μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη, ἄς τὸ ἐνισχύουμε μὲ τὴ συγχώρησι καὶ τὴν πίστι.

Ἡ ἀγάπη εἶνε **ἡ ρίζα κάθε ἀγαθοῦ**· αὐτὴ θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴ εἰρήνη τῆς ψυχῆς, αὐτὴ θὰ μᾶς φέρῃ τὰ δῶρα καὶ τὶς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ τὸ εἰσιτήριο γιὰ νὰ μποῦμε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Βασιλέως, ὅπου μόνο ἀγάπη βασιλεύει· διότι «*ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ*» (Α'ἰω. 4,8,16).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος